

Gudstjeneste på stiftsdagen om kirkeligt-socialt arbejde

Salmer:

DDS 14 Tænk at livet koster livet

DDS 730 Vi pløjede og vi såede

DDS 321 O kristelighed

DDS 728 Du gav mig, o Herre

En kort, lille græsk novelle har fulgt mig gennem mange år. Jeg læste den første gang som teenager, men den har stadigvæk aktualitet. Forfatteren hedder Samarakis, Antonis E. Samarakis (1919-2003). Han skrev en lang række små, gribende noveller om fattigdom og menneskelig lidelse i efterkrigstidens Grækenland. De fleste er blevet oversat til dansk tilbage i 1960'erne. Det er historier af fortsat aktualitet.

Den lille novelle, som jeg gerne vil trække frem i dag, ved gudstjenesten her på Diakonimesse 2015, fortæller om en mand, som sætter sig ind på en lille cafe. Han bestiller en kaffe, tager avisen frem og læser i den.

Avisen er fuld af nyheder, og den fortæller, sådan som medierne gør, om verdens gang. Vold, krig, økonomiske kriser, natur- og menneskeskabte katastrofer. Menneskelig lidelse og strid fylder de fleste sider.

Vores mand på den lille cafe falder snart i staver over verdens gang. Han føler sig grundlæggende desillusioneret, usikker og uden håb:

Alting er det samme nu, som det var før. Han havde også engang håbet, som millioner af mennesker havde håbet. Han havde engang håbet på, at noget ville forandre sig efter krigen, efter det spildte blod. Håbet på, at freden skulle komme, at intet mareridt mere skulle kaste sin skygge over vor klode, at ingen mere skulle begå selvmord af økonomiske grunde, at...

Og han kunne være fortsat med sin opremsning, for manden var desillusioneret og kunne ikke se noget lys foran sig. Hans verden er, sådan som vi vel også i stunder kan føle det, fragmenteret og løs, usikker og kaotisk.

Manden bar engang på et håb. Håbet på forandringer, på en social retfærdig verden. Han har, fortæller Samarakis, tidligere sat sin lid til en politisk ideologi, men nu står han uden noget som helst, uden noget håb.

Han kan, siger han selv, istemme en sætning, han hørte som barn. Det var dengang lægen var kommet ud af hans dødssyge tante sygeværelse, havde sagt til familien samlet i stuen: Der er intet håb mere.

Således grebet af håbløshed glider mandens blik hen over avisens sider. Han bladrer uden særlig tanke, bladrer videre i avisen og når frem til siderne om køb og salg: Brugt klaver til salg. Ægte persisk tæppe søges. Et familiehus til salg. En lejlighed ønskes. Han får da pludselig en ide. Han finder noget papir frem og skriver på det: Håb søges.

Et menneske må have et håb. Der er måske nogen, der har set noget, han ikke selv kan se eller ikke længere kan, en sprække, en åbning til livet. Håbet må være der et eller andet sted, tænker han. Han river senere bladet ud med den korte sentens, håb søges, og han tilføjer så sit navn og sin adresse, og novellen slutter med ordene: "Han ville gå direkte hen til bladet for at tegne sin annonce. Han ville bede dem... ja, han ville tvinge dem til at bringe den i næste dags avis".

Så kort er novellen *Håb søges* skrevet af Antonis Samarakis. Og det er jo egentlig en ganske simpel og banal historie.

Det er en græsk historie, om efterkrigstidens illusionsløse menneske. Grækenland havde haft voldsomme krigsår, og efter Anden Verdenskrig fortsatte landet i en hård borgerkrig, som skilte familier og trak lange og dybe spor i det græske samfund. Samarakis' noveller med deres skildring også af fattigdom har naturligvis vundet ny aktualitet gennem de sidste års økonomiske krise i Grækenland, hvor fattigdommen er vokset, gjort folk hjemløs og desperate.

Men når jeg gerne vil trække denne historie frem i dag, så er det jo fordi der er noget alment og universelt over den. Novellen rækker ud over Grækenlands grænser.

Længslen efter mening og ønsket om et håb bærer vi vel alle? Vi søger vel alle efter en mening og fylde i livet? Men det kan være svært at finde den lille kerne, det, som får livet til at give mening og som rejser et håb og en forventning til dagene, som gryr. Der skal noget til for, at det ikke er uroen, frygten og usikkerheden, som kun nærer vores livs forståelse og liv med hinanden.

Verden er i forandring, usikkerheden er stor og bekymringerne mange:

Angsten for at miste sit arbejde. Ængstelsen over at miste hinanden i det stressede liv, vi deler. Frygt for marginalisering, fordi vi ikke er sikre på, at vi kan magte dagligdagen eller fordi vi ikke føler, at der er brug for os. Fornemmelsen af at falde igennem og være hverken regnet eller værdsat.

Og så er der de helt uoverskuelige udfordringer i verden med den voldsomme befolkningstilvækst, de store klimaforandringer og de mange krige, som til stadighed sender nye strømme af flygtninge mod vores grænser.

De stemmer, som gerne vil gribe tiden er mange og debatterne er ofte både

heftige og voldsomme. Der er megen god vilje til at ville hjælpe om den svage og til at værne om vort land, men dømmesygen er samtidig stor og fordommene mange. Det svært og uoverskueligt, og man kan i en sort stund godt have det som manden på cafeen og have lyst til at sætte en annonce i avisen og på de sociale medier med ordene: Håb søges.

Det opbyggelige i den lille novelle er efter min opfattelse det, at manden får skrevet den lille annonce, håb søges.

Det er en annonce, som egentlig falder i god tråd med forfatteren Samarakis' måde at være forfatter på. Jeg husker, at jeg engang læste, at Samarakis insisterede på, at få trykt sin egen adresse i sine bøgers indledning. Læseren var vigtig for ham, og han hørte gerne fra dem. Han havde et ønske om at hans bøger måtte få et liv i verden, at de ikke kun var bøger på en hylde, men at de blev læst af nogen.

På samme måde med manden på cafeen, han bryder sin isolation ved at skrive det lille notat, og forhåbentlig kom han også hen til radaktionen og fik den trykt i morgendagens avis.

Manden meldte sig nemlig på denne måde ind i verden. Annonceteksten rummer jo den indrømmelse, at jeg godt ved, at jeg ikke selv kan magte tilværelsen og løse al verdens lidelser, men samtidigt, ved at sende disse ord, siger han også, at jeg kan ikke leve af mig selv og mit eget. Jeg er en del af verden, hør mit råb, hør min bøn: håb søges.

Selve meddelelsen, annoncen er forstået på denne måde egentlig i sig selv udtryk for et håb, ikke mindst fordi manden ved, at håbet må komme udefra, og han derfor retter sig ud og væk fra sig selv.

Det håb, vi skal leve ved, har da heller ikke rod i os selv og i de beskeder, vi af os selv kan sende ud i verden. Såvel troen og håbet og kærligheden har sin rod i Gud.

Tro har med tillid at gøre, og hvordan vi end behandler verden og hinanden, så kan denne tro ikke slåes ned. Gud holder fast i sit ord og lægger det os fortsat på hjerte og i sind.

Og uagtet, hvor formørket vi end bliver og hvor tabt, vi end kan føle os for verden, så kan Guds ord ikke viskes ud eller fjernes fra verden. Gud er den levende Gud, og han har i sin søn Jesus Kristus vist os, at han følger os og er os nær selv i dødens mørke skygge.

Vi har meget at frygte af hinanden og af alt i verden, men dybest set, har vi så alligevel intet at frygte, for Gud er Gud for os. Han har i dåben sluttet sin pagt med os, og han har der fortalt os det, som det er, at vi er hans elskede børn, altid. Det håb skal vi leve ved, og vi beder til, at det håb må bære frugt i os i vores liv og omsorg for hinanden. I Jesu navn. Amen.